

schamen, dat men een officier geenszins als een lafhartige beschouwde. En wat betreft de schapen die, naarmate zij heviger door schurft waren aangetast, des te harder zouden schreeuwen, deze liefelijkheid leverde weinig bezwaar op, aangezien de vaandrig zich toen reeds aan de woordenwisseling had onttrokken en er dus van schreeuwen zijnerzijds geen sprake kon wezen. Aldus werd besloten en men kwam overeen, den predikant als vredebrenger af te vaardigen, ten einde Hofland te bewegen met de aangeboden verontschuldigen genoege te nemen. Deze had zooveel de schermkundige figuur, die hem ontschoten was, teruggevonden; de vrede was in zijn gemoed teruggekeerd en hij hield zich weer druk met de meisjes bezig, wien hij een kort begrip ten beste gaf van het wezen der liefde. „Liefde” zeide hij, „is eene goed-dunkelijke drift, welke niet onder ons gebied staat, maar door een behagelijk voorwerp in ons wordt opgewekt en voldoening vordert.” Hierbij zag hij de behagelijke voorwerpen, die Mientje en Leentje heetten, beurt om beurt in de oogen, Leentje het langst, volgens Mientje, en Mientje het diepst, volgens Leentje. Zoo ging het nog eenigen tijd voort. Mevrouw van Arken dribbelde van gast tot gast, zooveel mogelijk de gevaarlijke bestanddeelen uit elkander houdend en smachtend naar het eind van het feest; zij had met ontsteltenis de drukke besprekingen tusschen de heeren bespeurd en begreep dat er iets broeide. Het was haar dan ook eene ware verluchting toen zij zag, hoe na eene drukke, gebarenrijke conferentie tusschen den predikant en den vaandrig, Veldenaar en Hofland, door de drie overige heeren tegen elkander geduwd, eenige woorden en vervolgens een handdruk wisselden. Het begon donker te worden, doch de zachte avond noopte tot blijven en men schaarde zich bijeen, onder een glas Moezelwijn en een vriendschappelijk gesprek, terwijl de maan opkwam.

Op eens bemerkten de meisjes, tegelijkertijd, dat Blijleven en mevrouw Noordhuijs aan het gezelschap ontbraken. Daar moesten zij meer van weten. Zij stonden op en begaven zich, door hetzelfde instinct gedreven, met onhoorbare schreden naar het priëltje achter in den tuin. Door een spleet in de planken konden zij naar binnen zien en daar zaten de twee vermisten, hand in hand in den maneschijn, Feithiaansche gesprekken voerend. Zij hadden het spel, aan tafel begonnen, voortgezet en bleven steeds in hunne sentimenteele rol, niet meer elkander als dupe beschouwend, maar als kunstenaars optredend, ieder hunner trachtend de meest volmaakte en artistieke uitvoering te

Door een spleet in de planken konden zij naar binnen zien . . . .